

SHANNON DRAKE

Kuninganna õuedaam

Armastus on kõige ahvatlevam reetmine...

Proloog

Enne tuld

Gwenyth kuulis samme ja metalli kõlksatust ning teadis, et valvurid on teel tema kongi poole.

Tema aeg oli kätte jõudnud.

Hoolimata algusest peale teadmisest, et ta on hukule määratud, vaatamata otsusele surra trotslikult, põlglikult ja väarikalt, tundis ta nüüd, kuidas veri tema soontes külmaks muutus ja tardus. Enne oli kerge vapper olla, aga nüüd, seistes silmitsi reaalsusega, tundis naine kabuhirmu.

Ta sulges silmad, otsides endas jõudu.

Vähemalt suutis ta oma jalgadel seista. Teda ei pea tuleriidale tirima nagu nii paljusid haledaid hingi, keda oli ülestunnistusele “juhitud”. Need, kes olid oma kuritegusid tunnistanud pöidla-kruvide, piinapingi või teiste meetodite abil, mida kasutati vangi rääkima ergutamiseks, suutsid harva ise kõndida. Gwenyth oli algusest peale sirge seljaga oma ülekuulajatele andnud seda, mida nad soovisid, ning lootis oma sarkastilise ülestunnistusega koh-tunikud naerualuseks teha. Ta oli kuningriigile palju raha säästnud,

sest neile koletistele, kes piinasid vange tõe välja pinnimiseks, pidi nende jälgi töö eest ka maksma.

Ja ta oli ennast säästnud katkisenä, veritsevana ja moonutatud kehaga tuleriidale vedamise häbist.

Veel üks metallikõlin ja sammud tulid lähemale.

Hinga, käsutas naine ennast. Ta suudab surra väarikalt ja ka teeb seda. Ta oli vigastamata ning ta pidi olema tänulik, et suudab ise oma hukkamisele kõndida, olles näinud, milleks nad on võimelised. Kuid see õud...

Ta seisis sirgelt nagu raudvarras, kuid mitte uhkusest, vaid piinavast külmatundest, otsekui oleks ta jääst, suutmata painduda. Aga seda ei ole enam kauaks, pilkas ta ennast. Leegid sulatavad ta oma sügava ja surmava embusega ruttu üles. Selle asemel et karistuse agooniat suuremaks muuta ning nende kuuma suudluse palge ette toodud murtud hingi veelgi piinata, pidid leegid hoolitsema selle eest, et sellised neetud olendid täielikult hävitataks – tuhast tuhaks, mullast mullaks – mullast oled sa võetud ja mullaks pead sa saama. Enne kui leegid süüdatakse, süüdimõistetud tavaliselt kägistatakse. Tavaliselt.

Aga kui kohtumõistjad on raevus, võidi leegid süüdata liiga nobedalt, andmata timukale aega lõppu tagant kiirustada ja piina vähendada. Gwenyth oli endale vaenlasi hankinud. Ta oli teiste nimel sõna võtnud, ta oli enda eest võidelnud. Tema surm ei tule tõenäoliselt kiiresti.

Ta oli endale liiga palju vaenlasi hankinud ning see oli viinud tema süüdimõistmise ja läheneva surmani. Kilde oli olnud lihtne kokku panna – pärast tema vahistamist.

Paljud uskusid saatanasse ja et nõiakunst on kogu maailma kurjuse alus – teiste hulgas ka kuninganna, keda Gwenyth oli nii ustavalt teeninud. Nad uskusid, et inimkond on nõrk, et saatan tuleb öösel, et lepingud allkirjastati verega ning süütutele pandi peale needused ja loitsud. Nende meelest suutis ülestunnistus

eksinud hinge päästa, et kohutav piin ja surm olid ainuke viis jõuda tagasi Kõikvõimsa rüppe. Nad olid hetkel lausa enamuses; Šotimaal ja enamikus Euroopast oli nõiakunsti praktiseerimine surmanuhtlusega karistatav kuritegu.

Gwenyth ei olnud nõiakunstis süüdi ja tema kohtumõistjad teadsid seda. Tema kuritegu oli lojaalsus, armastus kuninganna vastu, kes oli oma hoolimatu kirega nad kõik hukatusse viinud.

Mitte põhjus polnud tähtis, ega ka võlts kohtuistung ja talle langetatud otsuse julmus. Ta sureb õige pea. See oli ainuke asi, millel veel tähtsust oli.

Kas ta vääratab? Mis juhtub, kui ta tunneb esimeste leekide kõrvetavat puudutust? Kas ta hakkab karjuma? Muidugi hakkab, ta on agoonias.

Ta oli olnud aus ja õiglane.

Nüüd ei olnud sellest suurt kasu.

Rohkem kui ta kartis surma ja valu, oli tal kahju. Ta ei olnud mõistnud, kui paljust ta oli loobunud, et oma ideaalidele kindlaks jääda. Valu sellest, mida ta maha jätab, oli muutunud narmendavaks, veritsevaks haavaks südames, mis kõrvetas, nagu oleks hellale ihule soola peale puistatud. Miski, mida nad kavatsesid tema kehaga teha, ei saanud olla nii kohutav kui piin, mis tema hinge näris. Ühekorraga on ta läinud...

Aga mis juhtub Danieliga?

Kindlasti mitte midagi. Jumal ei võinud nii julm olla. Kohtuistung, hukkamine... need olid mõeldud vaid tema vaigistamiseks. Daniel oli väljaspool ohtu. Ta oli nendega, kes teda armastasid, ning tema isa ei lase kindlasti temaga midagi halba juhtuda. Ükskõik mida Gwenyth oli teinud või kuidas talle vastu hakanud.

Sammud tulid lähemale ja peatusid tema kongi juures. Hetkeks pimestas naist valgus laternast, mille nad olid endaga pimedasse kongi kaasa võtnud. Ta nägi, et neid oli kolm, aga mitte midagi

enamat. Siis muutus tema pilk selgemaks ning hetkeks tema süda võpatas.

Mees oli seal.

Ta ei taha ju ometi, et Gwenythi elu niimoodi lõpeb. Vaatamata tema vihastele sõnadele ja ähvardustele ei võinud mees *seda* tahta. Mees oli talle piisavalt tihti öelnud – õigusega, pidi Gwenyth tunnistama –, et ta on liiga palju kuninganna moodi, keda ta oli teeninud, avaldas tormakalt oma arvamust ja oli pime sellise aususega kaasneva ohu suhtes. Aga ikkagi, kas mees võis tõesti olla osa sellest paroodiast, sellest poliitilise ebaõigluse ja mahhinatsioonide vaatamängust? Mees oli teda oma käte vahel hoidnud ja näidanud talle põgusalt, kuidas süda võib mõistuse häälest tugevam olla, kuidas kirk võib kaine mõtlemise hävitada, kuidas armastus võib kogu mõistuse minema pühkida.

Nad olid nii palju jaganud. *Liiga* palju.

Aga siiski...

Inimesed suutsid üksteist reeta sama kiiresti kui tuul suunda muuta. Omaenda elu, positsiooni ja rikkuse, valduste ja jõukuse pärast. Kas mees oli tõesti osa sellest jandist? Sest Gwenyth ei olnud eksinud.

Rowan seisis seal oma täies hiilguses. Tema nisukarva juuksed helkisid hubisevas tõrvikuvalguses kuldselt ning ta kehastas igati aadliseisust – oma klanni värvides kildiga, lai, karusnahkse ääri-sega keep lisamas laiust tema mõõgavõitleja õlgadele. Mees seisis nüüd tema ees, kõrval naise kohtunik ja timukas, teravad näojooned sünged ja halvakspanevad, silmad tumedad kui süsi, külmad ja põlglikud. Gwenythi südant pigistasid pikad jäised sõrmed. Kui rumal ta oli olnud, uskudes, et mees oli teda päästma tulnud.

Rowan ei olnud tulnud teda päästma, vaid veelgi rohkem hukka mõistma. Ta ei olnud hetke poliitiliste mahhinatsioonide suhtes immuunne. Nagu paljud aadlikud, kelle oskused olid aastate-

pikkuses verevalamises lihvitud, oskas ta hüpata müürile ja maan-
duda võitjate lahingupoolel, oli see siis võitlustandril või valit-
suskoridorides.

Gwenyth vaatas teda liikumatult, teisi mehi ta ei märganud. Ta sundis end eirama oma räpast ja räsitud välimust – rõivad puruks rebitud ja niisked, peal vangikongi sopa ja hallituse koo-
rik. Ta keeldus mehe pilgu all vankuma löömast. Vaatamata kalt-
sudele, mis nüüd tema keha ümber liibusid, püsis ta vaikse ja
kuninglikuna, olles võtnud kindlaks nõuks elu väärilt lõpetada. Mees vaatas teda, kõrvetavad sinised silmad hukkamõistust nii tumedad, et need meenutasid süngeid auke, pilguheitu põrgusse, kuhu ta saadetakse, kui ta on viimse hingetõmbe teinud ja vii-
maks tulepiina üle elanud.

Gwenythi põlgust täis pilk kohtus mehe omaga, olles vaevu teadlik sellest, et kohtunik luges ette süüdistust ja kohtuotsust, teatades, et aeg on kätte jõudnud.

“Põletada tuleriidal, kuni saabub surm... tuhaks, mis heide-
takse tuulde...”

Gwenyth ei liigutanud, ei pilgutanud silmi, vaid lihtsalt seisis üsna vagusi, pea püsti. Ta märkas, et isa Martin oli teiste taha jõud-
nud. Talle valmistas peaaegu nalja, et nad olid saatnud oma austat-
tud sülekoera siia, püüdmaks sundida teda alandlikult õudust tundma ja ausalt üles tunnistama, isegi tuleriidal. Sest kui ta veenab rahvast, et ta on tõesti saatana ettur, süüdi igasugustes õudustes, siis ei muutu sosinad selle kohta, et ta on süütu, poliitilise võitluse ohver, hõige-
teks, mis ärataks üles vastupanuliikumise kogu maal.

“Leedi Gwenyth MacLeod, te peate rahva ees oma süüid tunnis-
tama ja teie surm saabub kergelt,” lausus kirikuõpetaja. “Tunnistage üles ja palvetage nüüd sügavaima kahetsusega, siis peab suur tae-
vane isa ehk sobilikuks teid igavesest põrgukatlast päästa.”